

גליון 533
שנה י"א תשפ"ב

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

דודו למשפחה לקיים על האישור לפרשת במדבר

סיפורי חז"ל

מתי יבוא משיח בן דוד

רבי יהושע בן לוי, פגש פעם את אליהו הנביא בפתח מערת רבי שמעון בר יוחאי. אמור לי, בבקשה ממך פנה האמורא אל אליהו. מתי יבוא משיח בן דוד ויביא עמו את הגאולה המיוחלת? "גש לשאל אותו בעצמך" השיב לו אליהו הנביא. - "היכן אוכל לפגוש אותו?" הוא יושב בפתח העיר, במקום בו יושבים הפצועים והחולים. גם הוא סובל מחלאים ונגעים כמו שנאמר עליו בפסוק: "והוא מחולל מפשעינו... חולינו הוא נשא".

"אתן לך סימן כיצד תוכל לזהותו: כל שאר החולים מסירים את כל תחבושותיהם, מקנחים את פצעייהם ולאחר מכן שבים וחובשים אותם. אך המשיח מסיר רק תחבושת אחת בכל פעם. כך, כשתגיע ההוראה מלמעלה לצאת ולגאול את עם ישראל לא יהיה עליו להתמהמה ולו רגע מיותר אחד". רבי יהושע בן לוי מיהר לשער העיר כדי לעקוב אחרי הפצועים החובשים את תחבושותיהם. חיש מהר הוא גילה את המלך המשיח ומיהר לשאלו: "אימתי קאתי מר" - מתי יבוא אדוני? "היום" השיב המשיח ללא היסוס. שש ושמש שב רבי יהושע בן לוי לביתו. הלא היום יבוא המשיח ועמו הגאולה המיוחלת! אך כשהלילה פרש את כנפיו על הארץ ולא נראה כל זכר למשיח, מיהר רבי יהושע לאליהו הנביא בתלונה: "המשיח לא אמר אמת! הוא אמר שיבוא היום, ולא הגיע!" "לא הבנת את כוונת המשיח" הסביר לו אליהו בניחותא. "המשיח ציטט לך את לשון הכתוב: 'היום' - אם בקולו תשמעו".

(על פי סנהדרין דף צ"ח)

פרשת השבוע

ויסעו מהר שפר ויחנו בחרדה (ל"ג - כ"ד)

פעם אחת ישב הרה"ק ה"חווה מלובלין זיע"א במסיבה עם תלמידיו הק, ודרש תורה על כל מ"ב המסעות שנוכרים בפרשה, כשהגיע לפסוק "ויסעו מהר שפר ויחנו בחרדה" לא פירש על פסוק זה. נענה לו תלמידו הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זיע"א ואמר שיש לו לומר תורה על פסוק זה, ואמר בזה כי הנה מצינו באברהם אבינו ע"ה שנקרא הר שאמרו חז"ל (מסכת פסחים) לא כאברהם שנקרא הר, וגם מצינו ביעקב אבינו ע"ה שנקרא שפר, כמאמר חז"ל (מסכת בבא בתרא) שופריה שיעקב מעין שופריה דאדם קדמאי, וכן מצינו שיצחק אבינו ע"ה נקרא חרדה כמו שאמר הכתוב ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד, והפירוש הוא, שהנה איתא (מסכת שבת) אמרו חז"ל דלעתיד לבוא יאמר הקב"ה לאברהם, בניך חטאו, ויאמר לו רבש"ע, ימחו על קדושת שמך, וכן יבא אל יעקב ויאמר לו, בניך חטאו, והוא משיבו ג"כ, ימחו על קדושת שמך וכו', ואח"כ יבא אצל יצחק אבינו ע"ה ועשה לו חשבון, עי"ש.

ועפי"ז אפשר לפרש, ויסעו מהר שפר היינו יסעו "מהר" שרומז לאברהם אבינו, וכן יסעו משפר שרומז ליעקב אבינו, ויחנו בחרדה, היינו ביצחק אבינו שנקרא חרדה, דהוא עשה חשבון ואמר פלגא עלי ופלגא עלך וכו'.

מות יומת הרוצח וגו' (ל"ה - י"ז)
איתא בשם הרה"ק ר' מנחם מענדל מדעש, זיע"א שפעם אחת בא איש פשוט בעל עגלה אל הרה"ק מצאנו זיע"א, והרה"ק מצאנו נתן לו עלייה בשבת, על אף שהגבאים לא רצו לעשות הוספות, וסיים בפרשת ערי מקלט "מות יומת הרוצח", ובמוצאי שבת לא רצו החסידים לנסוע עמו בפחדם שהוא רוצח. אבל הרה"ק מצאנו אמר שיכולים לנסוע עמו. ולאחר כמה שבועות, סיפר היהודי הנ"ל להרה"ק ר' מענדלע מדעש, שמעולם היה לו מדה קשה שרגיל היה להכות בביתו, ואף שהיה יודע שאין לעשות זאת, לא היה בידו כח המעצור, ומאו שהיה בצאנו נפסק ממנו ענין זה. ואמר ע"ז ר' מענדלע שזה היה כוונת הרה"ק מצאנו "מות יומת" הרוצח, שמידת הרציחה שבו יומת.

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 8:18 ת"א: 8:20 ר"ת: 8:52

מסעי

זמני כניסת השבת
ירושלים: 7:03 ת"א: 7:18

איש קדוש! עמדת בניסיון, מבקש אני את סליחתך

משפחה יהודית אחת ויחידה התגוררה בכפר פלוני קטן, לא הרחק מיער עבות, היתה זו משפחתו של מוכסן הכפר, אבי המשפחה חכר מן הפריץ את בית המזיגה, ולמקום זה היו האיכרים הפולנים באים להיטיב את לבם במאכל, וכמובן – במשקה חריף ומשקר, מנותק מאחיו היהודים התרחק המוכסן מדתו ומעמו, ואף את השבתות והחגים לא שמר. באחד הימים הופיע בכפר הרדי"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א, אשר פרש לזמן מה מביתו ובא להתבודד בבקתה קטנה בלב היער הסמוך. אל הכפר הגיע הצדיק כדי להצטייד במזון, ובדרכו פגש את המוכסן היהודי, "יהודי אני, רבי" סח לו המוכסן, נרגש למראה הצדיק שהזכיר לו את ימי נעוריו ואת הזמנים בהם חי בין יהודים. "וכיצד מצליח יהודי לחיות לבדו בין הגויים?" שאל הרבי, מתשובתו המגומגמת של היהודי הבין הרבי כי האיש התרחק כליל מדרך אבותיו, ואפילו על שמירת שבת אינו מקפיד.

"אוי, ר' יהודי, כלום גרוע יהיה גורלך מגורל בהמתו של יהודי" אמר הרבי בחמלה, "והרי ישראל נצטוו להשביט אף את השור והחמור, ואתה מצבך גרוע מזה. אבל אינני מסוגל לשבות ממלאכה בשבת, אשתי וילדי תלויים כרחיים על צווארי, ואם אשביט את בית המזיגה בשבת, ילכו לקוחותי לחפש להם מווג אחר, ופרנסתי תקופח". אמר הרבי: למרות כל זאת, השבת את בית המזיגה שלך, הורנו חכמינו כי השומר שבת בהלכתה אינו מפסיד מכך, יהודי בלי שבת – זה לא יתכן, בלא השבת דומה אתה לכל אחד מלקוחותיך הגויים. רק לאחר שידולים רבים נאות היהודי להישמע לבקשתו של רבי משה לייב ולהשביט את בית המזיגה בשבתות ובמועדים, הוא הודיע לאיכרים כי החל מן השבת הבאה יהיה בית המזיגה סגור בפני הלקוחות. מה יום מיומיים? מה קרה? התפלאו האיכרים הפולנים שבאו לרוות את צימאונם. יצא אליהם המוכסן והודיע: מעתה בכל יום שביעי בשבוע יהיה בית המזיגה סגור, ואני אשבות ממלאכה. לשאלת האיכרים: "למה?" ענה המוכסן: יהודי אני ורק לפני זמן קצר נודע לי כי תורתנו הקדושה אוסרת עלינו כל מקח וממכר ביום השבת. הודעתו של המוכסן לא מצא חן בעיני האיכרים, ושאלו בכעס: אומר אתה למנוע מאתנו את המשקה במשך יום תמים? היו לא תהיה, אם ניווכח כי אכן עומד אתה בדיבורך, נגיש תלונה לפריץ אדון הכפר, הוא החכיר לך את בית המזיגה על מנת לשרתנו תמיד, ואין אתה רשאי להשביט אותה ממלאכה בכל עת שיעלה על דעתך.

מבוהל מאיומיהם חש המוכסן אל בקתתו של רבי משה לייב מסאסוב, בהתרגשות סח לו איך הגיבו האיכרים ואת איזמיהם, אל תחשוש מהן הרגיעו הצדיק, הקפד לנעול בשבתות את דלתות בית המזיגה, ואף אם יבואו שליחי הפריץ אל תהסס לומר להם בפה מלא: "הנני יהודי, ושומר אני את השבת כפי שצוינו ה' אלקי". הגיעה השבת, והיהודי נעל את בית המזיגה על מנעול ובריח, האיכרים באו כהרגלם ללגום יין שרף, וכשנוכחו כי היהודי עמד בדיבורו החלו הולמים על הדלת ועל החלונות. "פתח לנו!" קראו, רוצים ין שרף, רוצים שכר, פתח יהודי, פתח. אך היהודי לא שעה לקריאותיהם, ובית המזיגה נותר נעול מכניסת השבת ועד צאתה. כיון שכך ממשו האיכרים את איזומם ופנו להלשין על המוכסן באוני הפריץ, עד מהרה הגיע הפריץ למקום לבדוק מקרוב את אשר ארע. "כיצד העזת להנהיג כאן, בבית המזיגה

שלי, סדרים חדשים על דעת עצמך?" שאל הפריץ בכעס עצור, מדוע לא ביקשת ממני רשות? היהודי השיב בתום לב: אדוני הפריץ, בוודאי יודע אתה לא מהיום, כי יהודי אני, ואולם, עד לפני זמן קצר לא ידעתי שהתורה אוסרת לעסוק במסחר ביום השבת. אך הנה הגיע למקומנו יהודי חכם, מלומד מאד, יהודי זה בקי בתורה ובכל החוקים הכתובים בה, והוא אמר לי כי עד כה לא נהגתי כדרך שצריך יהודי לנהוג, שכן אסור היה למכור יין שרף בשבתות.

תשובתו של היהודי עוררה את סקרנותו של הפריץ ואמר: רוצה אני לדעת מיהו החכם המלומד הזה, ששיבש את דעתך ברעיונות כה משונים, רצוני לראות אותו, הבא אותו אלי. היהודי המבוהל אף לקרוא לרבי משה לייב, והצדיק מסאסוב התייצב לפני הפריץ ללא מורא ופחד. "אתה הוא היהודי המלומד" הפטיר הפריץ בראותו את הרבי, "אם כן, הסבר לי מפני מה הורית למוכסן שלי לנעול את בית המזיגה בשבתות?" בפולנית רהוטה, שהיתה שגורה על פיו, סיפר הצדיק לפריץ על גודל מעלתה של השבת, יום מנוחה ושהיא גם יום אורה ושמחה ליהודים. הקשה הפריץ: האם המנוחה היא חובה על כל אדם, "אדם מישאל חייב בה" השיב רבי משה לייב. הוסיף ושאל הפריץ: האמנם חייב יהודי במנוחת השבת גם כאשר מתקפחת פרנסתו בשל כך? והוסיף: הנה, אם לא ימלא המוכסן היהודי את דרישתו ולא יפתח את בית המזיגה שבעה ימים בשבוע, אנשל אותו מבית המזיגה שהחכרתי לו. "אף על פי כן" קבע רבי משה לייב, "חייב הוא לשבות ממלאכתו". למשמע התשובה הגיב הפריץ בלעג, "אינני מסכים עם דבריך, אדוני המלומד" אמר, ודומני כי גם אתה לא היית מוכן לשאת בהפסד כספי כדי לשמור את השבת, מדוע איפוא אתה תובע זאת מהמוכסן. אדרבה, הייתי רוצה לבחון אותך, אם אמנם תעמוד בנסיון דומה, ואם תעמוד בנסיון – אסכים גם להתיר למוכסן לסגור את בית המזיגה בשבתות!" ובמילים אלה עזב הפריץ את המקום, כשבבלו נרקמת תכנית לפרטי פרטיה.

הוא שלח את אנשיו לתהות על קנקנו של המלומד היהודי ולהתחקות אחר מעשיו. והללו מצאו כי מתגורר הוא בבקתה מבודדת, וכל העת מתפלל הוא ולומד. מפעם לפעם – כך גילו אנשי הפריץ – מגיע הרבי אל כפרו של המוכסן על מנת להצטייד בצרכי מזון, ועוד נודע להם, כי רבי משה לייב הבטיח למוכסן היהודי לסעוד על שולחנו אחת מסעודות השבת, אם אמנם ישמע המוכסן לדבריו ולא יפתח את שעריו בית המזיגה. שמע הפריץ את הדברים וגיבש את תכניתו. בבוקר יום השבת יצא הפריץ היערה, רכוב על סוסו, בידי היה צרור שטרי כסף יקרי ערך. כשהגיע אל קרבת הבקתה בה התגורר הרבי, עצר את הסוס מלכת ונחבא בין העצים הסבוכים שלצד השביל.

אז ארע הדבר אשר לו חיכה הפריץ: רבי משה לייב יצא מבקתתו ופסע בשביל לעבר הכפר לסעוד על שולחנו של המוכסן. הכפר היה סמוך אל היער ואורך הדרך פחות משיעור "תחום שבת". אך נעלם הצדיק מעיניו, הגיח הפריץ ממחבואו והחל מפזר את שטרי הכסף על פני השביל, "עוד מעט קט ישוב הרבי בשביל זה ומעניין מה יקרה כשיראה את הממון הרב השטוח לרגליו" הררה הפריץ בעונג, עוד רגע קט ושוב נעלם הפריץ בין העצים הסבוכים, ממתין בצפיה לראות כיצד יפול הדבר. ומה יקרה כשיראה את הממון הרב השטוח לרגליו" הררה הפריץ בעונג, עוד רגע קט ושוב נעלם הפריץ בין העצים הסבוכים, ממתין בצפיה לראות כיצד יפול הדבר.

צישל ונמשל

היודע אתה גודל המצוה של לימוד תורה

אם תפגשו ביהודי ברחובה של עיר ותשאלוהו, היודע אתה גודל המצוה של לימוד תורה וגודל ענשם של אלה הבטלים הימנה, ודאי ודאי שישב הנשאל ידעתי גם ידעתי, תאמרו אם כן הכיצד רב כל כך ביטול התורה בימינו? אפשר להסביר בדרך משל: באחת המדינות עמדו עם הארץ להמליך עליהם מלך חדש, נתקצבו שרי המדינה והמתיקו סוד ונמנו וגמרו כי לכבוד הכתרתו של המלך החדש יש לעשות לו כתר מיוחד. חקרו ודרשו ומצאו כי בעיר פלונית יש צורף אומן מפליא לעשות במלאכתו, ומן הראוי למסור לו את מלאכת הכתר החדש, כי חוקה עליו שיוציא מתחת ידיו דבר נאה ומתוקן ביותר. עמדו ושיגרו שני שרים גדולים אל אותו אומן ובידיהם זהב הרבה ואבנים טובות ומרגליות. נטל האומן וצרפו לזהב ועשה ממנה כתר מלוכה, שיבצו באבנים הטובות והמרגליות ומסרן לידי השרים. ראו הללו את המלאכה והנה היא מלאכת מחשבת להפליא שכייית חמדה שכמוה אין עוד לא ראתה. נטלו וחזרו לעיר הבירה ובדרכם עברו על פני ערים וכפרים, ראו כפריים שעומדים בשדה ועוסקים בחרישה. פתח שר אחד ואמר לחברו רצונך שאראה לך דבר משונה להפליא, לא תאמין למראה עיניך, השיב לו הלה אדרבא הבה ונראה, העמיד ההוא את מרכבתם קרא לכמה מאותם כפריים שעבדו בשדה ואמר להם, רצונכם שנראה לכם דבר יפת שבידנו? השיבו הללו הן הבה ונראה. הוציא השר את הכתר מתוך נרתיקו והראה להם. עמדו הכפריים והביטו בכתר משתאים ומשתוממים, באמת אמרו דבר נפלא שכזה עוד לא ראינו מימינו. אמר להם השר אולי רוצים אתם שנעשה חליפין, אני אתן לכם כתר זה ואתם תתנו לי במקומו צמד שוורים מאלה שאתם חורשים בהם בשדה. יצא כפרי אחד ואמר, הן דבר זה מוצא חן בעיני לו יהיה כדבריך, הבה ונחליף כאשר אמרת. אי לך שמעשה של שטות אתה עושה גער בו כפרי אחר, מקח טעות יהא זה בידך, בצמד השוורים שלך אתה חורש את אדמתך ומוציא ממנה את לחמך, ואילו בחפץ זה מה תעשה, אמנם כלי נאה הוא אבל את שדותיך לא תוכל לחרוש בו. עמדו שני השרים ומילאו פיהם צחוק. הלא בעד כל חלק וחלק ולו הקטן ביותר של כתר זה יכולים אתם לקבל מאה צמדי בקר הן, כתר מלכות הוא זה ושוויו עולה אלף מונים על כל השדות והיערות שלכם גם יחד.

הנמשל: כמנהג הכפריים הללו נוהגים רוב הבריות, ודאי שיודעים הם שהתורה כלי יקר היא עטרת תפארת אוצר בלום של חכמה, ובשעה שבה היצר הטוב ואומר להם לקנות תורה מיד הם מסכימים, שכן אורה של תורה מאיר לעיניהם והם נכספים ליפיה, ברם מיד בא אליהם מנוול זה בטענותיו ואומר להם, שוטים אתם, הרי בזמן זה שאתם יושבים ולומדים תורה, אתם יכולים לעשות מסחר, לעסוק בהוויות העולם הזה ולהשתכר ממון הרבה, והכסף יענה את הכל, מתפתים הבריות למדוחיו של היצר ואינם רוצים להחליף צמד שוורים בכתר מלוכה.

(בשם הגה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א)

לא חלפה שעה ארוכה ודמותו של הרבי נראתה באופק, הוא צעד בשביל, קרב והולך לעבר הבקתה ולעבר ה"פתיון" הממתין לו. ואמנם, הבחין רבי משה לייב בשטרות הכסף הפזורים על פני השביל, אך המשיך בדרכו כאילו לא ראה אותם, כך הלך קמעה ולפתע עצר וחזר על עקבותיו, שוב קרב לעבר השטרות, רכן לעומתם והתבונן בהם היטב. ממקום מסתורו מאחורי העצים יכול הפריץ לראות כי הרבי מזדקק ועומד על מקומו, כאילו חוכך הוא בדעתו מה עליו לעשות. "עוד רגע קט והוא יטול את השטרות" הררה הפריץ בשמחה. אך - לא! במקום לגחון ארצה כמצופה, הרים הרבי את ראשו כלפי מעלה ואת ידיו נשא כבתפילה, הדבר אך רגע קט, ומיד לאחריו התרחק הרבי מקומו.

או אז הגיח הפריץ ממקום המסתור ואץ בעקבות הצדיק וקרא: "איש קדוש!", עמדת בניסיון, מבקש אני את סליחתך על שפקפקתי בדבריך, עכשיו כשנוכחתי כי מפאת קדושת השבת ויתרת על ממון רב - אעמוד בדיבורי ואניח למוכס לנעול את דלתות בית המזיגה ביום השבת. כבר חפץ הפריץ להתרחק מהמקום, כשלתע נזכר בדבר מה, ושאל: "מדוע בתחילה עברת ליד השטרות בלי להסס, ואילו אחר כך שבת על עקבותיך והתכופפת לעברם, ולא זו בלבד - נראית כחוכך בדעתך ומתפלל? השיב רבי משה לייב: אמנם כן, בפעם הראשונה, כשעברתי על פני השטרות, לא פקפקתי לרגע, הן שבת היום, אך לאחר שהמשכתי החל היצר ללחוש לי: והרי וקוק אתה לסכום כסף גדול בעבור צרכי מצוה של פיקוח נפש ופדיון שבויים, כיון שכך שאלתי את עצמי, אם אמנם יש מה לעשות בשעת הדחק על מנת שהשטרות ישארו ברשותי עד לאחר שבת, שהרי פיקוח נפש דוחה שבת, תוך כדי המחשבות שבתני אל מקום השטרות להתבונן אם יספיקו לי בעבור פדיון השבויים, והנה הסכום מתאים להפליא. והיצר המשיך לטעון: "משמים זמנו לך את האוצר כדי שתוכל לקיים בו את המצוה הגדולה", ואני לא ידעתי מה אעשה.

נשאתי איפה כפי לשמים, בתפילה שיחון אותי הבורא בדעה צלולה ובשכל ישר. ואכן עד מהרה הצטללה דעתי והבנתי כי אם חפץ הקב"ה להקל מעלי את מלאכת פדיון השבויים, בוודאי יכול הוא לזמן לי לשם כך סכום כסף שאין עליו כל שאלה ופקפוק, וברגע זה ידעתי כי עלי להמשיך בדרכי, להותיר מאחורי את הממון הרב. המשיך רבי משה לייב ואמר: ראה נא, אדוני הפריץ, כיצד שומר אלקיני על שומרי השבת, אילו הייתי נוטל את הכסף, לאחר ששבתתי על עקבותי, היית סבור, בוודאי כי בראשונה לא שמת לב לשטרות, ולאחר מכן כשכן הבחנתי, לא עמדתי בפני הפיתוי, ונוסף לזאת, כלל לא היית מעלה על דעתך שנטלתי את הכסף למטרות של פיקוח נפש, והיית סובר שלקחתי את הכסף לעצמי. אך בזכות התפילה שנשאתי, עזרו לי ממרומים להחליט החלטה נכונה ברגע המתאים, ועתה יודע אתה בבירור, כי יהודי אינו מחלל שבת תמורת כל הון שבעולם, וכי וכי שומר ה' את שומרי השבת מכל פגע ומכשול.

צ'ין אדם לחברו

לא להרע לשום נברא

מסופר על הרה"ק רבי דוד מטשארטקוב זיע"א שפעם אמר: כשהייתי ילד בן שבע קבלתי עלי לא להרע לשום נברא בעולם. שאלו אותו, וכשגוי מיצר ליהודי האין הוא מתפלל למפלת הגוי? השיב רבי דוד משה אני מתפלל להרמת קרן היהודי כך שהגוי לא יוכל שוב להרע.

הבורח מן הכבוד

שאלו את הרה"ק רבי יחיאל מאיר מאוסטרובצא זיע"א: הבורח מן הכבוד והרודף אחרי הכבוד, שניהם שווים, רחוקים הם מהכבוד, ומה ההבדל ביניהם. השיב הצדיק: אמנם שווים, אולם בהבדל קטן, הבורח מן הכבוד הריהו בראש והכבוד אחריו, ואילו הרודף אחר הכבוד, הכבוד בראש והוא אחריו.

הוחלט לבטל כל ענין החרם

מסופר: בשעת מחלוקת הגר"א מוילנא זיע"א על תלמידי הבעש"ט הקדוש זיע"א, רצו המתנגדים לעשות חרם כנגד כל תלמידי הבעש"ט ומאמרם, וכן עשו בכתב בכל מיני תוקף אשר חתמו עליו חכמי וילנא, עד שבאו אל הגאון ר' זלמן אשר היה הראשון והחשוב מתלמידי הגר"א, והם היו בטוחים כי בוודאי יחתום עמם, אך כאשר באו אליו השיב כי לא יחתום על החרם, נבהלו ושאלו מה זאת? אם רבינו הגר"א מסכים איך הוא לא יסכים, והיכן מורא רבך כמורא

שמיים? השיב להם בשאלה: למה בעקדת יצחק כתיב "והאלקים נסה" וגו' ואח"כ כתיב "ויקרא אליו מלאך ה'" גו', ולא ידעו להשיב, המתין שעה אחת עד שאמרו שהוא יפרש להם הדבר. אז השיב, כי מתחלה כאשר נאמרה העקדה, שהיא הריגת נפש אין רשות לשמוע ממלאך, כי פיקוח נפש דוחה שבת, וצריך עדים והתראה וסנהדרין עם דרישה וחקירה וכו', אך שלא להרוג, היה נאמן לומר גם המלאך. והנה מדהגמרא (פסחים נ"ב) מוכח שחרם נחשב כהריגה, א"כ אין מלאך נאמן מעל זה, רק מפי השי"ת בלבד. ומה שאמרתם אם דומה לך הרב כמלאך ה' צבאות וכו' (מועד קטן י"ז), אך לא יותר ממלאך ה' צבאו-ת, ולהריגה אין סומכין גם על מלאך, אם לא מפי ה' לבדו אשמע דבר זה, וכאשר הגיעו דברים אלו אל הגר"א זצ"ל, הוחלט לבטל כל ענין החרם.

ולא ירע לבבך בתתך לו

פעם אחת נתן הרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר זיע"א א שמעק טאביק (טאבאק להריח) להרה"ק רבי שמחה בונים מפרשיסחא זיע"א, שאל רש"ב את רבי יחזקאל: מה שמת בתוך הטאבאק שזה כל כך מריח טוב? ענה לו הרה"ק מקוזמיר: שמתו בתוכו את ה"ולא ירע לבבך בתתך לו"

פילולא דצדקיא

יום ראשון ג' מנ"א

הרה"ק רבי שמשון מאוסטרופאליע ב"ר פסח (ת"ח)

הרה"ק רבי מנחם עזריה מפאנו ב"ר יצחק ברכיה (רמ"א מפאנו - שפ"ה)

יום שני ד' מנ"א

הרה"ק רבי בן ציון ב"ר שלמה מבאבוב הי"ד (קדושת ציון - תש"ג)

יום שלישי ה' מנ"א

רבינו יצחק לוריא אשכנזי ב"ר שלמה (האר"י הקדוש - של"ג)

הרה"ק רבי חיים מקראטנא ב"ר צבי הירש (תלמיד הבעש"ט - תקנ"ג)

יום חמישי ז' מנ"א

הרה"ק רבי ישכר דב ב"ר אריה יהודה מולאטשוב (תקנ"ה)

הרה"ק רבי משה גרינוולד ב"ר עמרם (ערוגות הבושם - תרע"ז)

הרה"ק רבי אליעזר רוזנפעלד מאושפיזין הי"ד ב"ר יהושע מקאמינקא (תש"ג)

הרה"ק רבי שלום נח ב"ר משה אברהם (ה"נתיבות שלום" מסלונים - תש"ס)

יום שישי ח' מנ"א

הרה"ק רבי שמואל שמעלקא מיאס ב"ר אהרן משה בעל ה"קרני ראם" (תרכ"ו)

הרה"ק רבי שמחה זיסל (הסבא מקעלם) ב"ר ישראל נחומים (תרנ"ח)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמילאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אדוך" רמזים וסיף תרשים על המצוות.

תלמוד תורה (ח)

א) ביטול תורה הוא עון וחטא, אבל לבייש אחד מישראל, לא תהא כזאת עבירה גדולה בישראל, וטוב לבטל תורה (אפילו דרבים) מלבייש בן ישראל. (מהרש"א סנהדרין דף י"א ע"א חידושי אגדות, בד"ה אתה)
ב) אף על פי שמצוה לתלמוד ביום ובלילה, אין אדם למד רוב חכמתו אלא בלילה, לפיכך מי שרצה לזכות בכתר התורה, יזהר בכל לילותיו, ולא יאבד אפילו אחת מהן בשינה ואכילה ושתייה ושיחה, וכיוצא בהן, אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה. (רמב"ם הלכות תלמוד תורה, פ"ג הי"ג)
ג) כל בית שאין דברי תורה נשמעין בו בלילה, אש אוכלתו. (שם)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

(פרינטופ במיתוג מחדש)

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

התקבלה תרומה

מאת הר"ר יוסף אוביץ הי"ו

לע"נ זקנתו מרת מרים ב"ר יוסף ע"ה

נלב"ע ב' מנ"א תנצב"ה